

HANS INTENSE LIV

Bakgrunnsstoff *Matt 4,4; Luk 2,40; 6,12; Joh 4,34; Joh 17; 1 Joh 2,6.*

Minnevers “Den som sier: ‘Jeg er i ham’, må leve slik Jesus levde”
(1 Joh 2,6).

Adventister er fredselskende mennesker. Vi blir oppstemte når menigheten eller dens medlemmer får positiv omtale, når alle oppfatter oss som bra mennesker. Men hvordan ville vi reagere om vi en dag våknet til store overskrifter i media der vi ble stemplet som tapere, bråkmakere eller oppviglere? Ville vår tillit til Gud være sterk nok til å holde oss oppe? I ettertid beundrer vi Jesus for det han gjorde, men aner vi hva det kostet ham å bli bakvasket og svertet av sin tids høyeste sivile og kirkelige myndigheter?

Det ender med at han blir mishandlet av de romerske soldatene: “De kledde ham i en purpurkappe, flettet en tornekrone og satte den på hodet hans. Så begynte de å hilse ham: ‘Vær hilset, du jødernes konge!’ De slo ham i hodet med en stokk, spyttet på ham og la seg på kne og hyllet ham. Da de hadde hånt ham, tok de purpurkappen av ham og kledde ham i hans egne klær. Så førte de Jesus ut for å korsfeste ham” (*Mark 15,17-20*).

Hva kan forberede et menneske på å utholde slik fysisk og psykisk lidelse uten å bryte sammen? Hvordan forblir man fast og rolig når hele verden går en imot – uten snev av menneskelig støtte i sikte? For Jesus lå svaret i hans samfunn med Gud, i hans intime vandring med ham – og det er det vi skal se på denne uken.

SØNDAG**Barneårene (Luk 2,40)**

Vi har allerede påpekt at vi vet lite om Jesu barndom. Vi får høre om hans fødsel og de første barneårene, og om besøket i tempelet som tolvåring (se Luk 2). Men det er også alt frem til han ble døpt av Johannes da han innledet sin offentlige virksomhet, da “han var omkring tretti år gammel” (se Luk 3,21-23).

Likevel lar det seg gjøre å se på hans liv, slik vi kjenner det, og trekke visse rimelige konklusjoner når det gjelder dets åndelige fundament. Hvis vi ut fra det vi vet om oss selv antar at den sinnsro og kraft vi møter hos Jesus i hans offentlige virke ikke oppstod fra den ene dagen til den neste, og at den ikke hadde en overfladisk bakgrunn, da må vi slutte, og igjen ut fra egen erfaring, at de hadde sitt utspring i et intenst forhold til Gud.

Les historien om Jesus i tempelet igjen (Luk 2,39–52). Hva finner vi der som hjelper oss å forstå det åndelige fundamentet den unge Jesus vokste opp med? Og hvilken betydning hadde hans foreldre for hans vekst?

Det er ganske utrolig at disse versene (bortsett fra fødselshistoriene) er alt vi har om de første tretti årene av Jesu liv. Dessuten har forskerne funnet at det aller meste av stoffet i evangeliene dreier seg om den siste uken i Jesu liv, så de snarere er “

pasjonsberetninger” enn biografier som sådan. De ble tydeligvis til for å sette søkelyset på de to sentrale begivenhetene i kristentroen: Jesu underfulle fødsel (inkarnasjonen) og betydningen av hans død og oppstandelse. Mellom disse to begivenhetene finner vi hans uengennyttige tjeneste og offer. Og vi gjør rett i å anta at den entusiasme vi er vitne til i hans offentlige virksomhet er blomsten av et gudsforhold som var solid, dypt personlig og intenst.

Til ettertanke Hvilke prinsipper kan vi hente fra denne historien som vi kan anvende på oss selv og vårt eget trosliv?

MANDAG**Da han startet sitt virke (Matt 4,4)**

Etter dåpen går Jesus ut i Judeaørkenen der han oppholder seg i 40 dager i bønn og ettertanke om sin misjon. Det er kanskje ikke noen av oss som vet hva dette innebærer. Her kommer vi ansikt til ansikt med en intensitet vi neppe kan fatte, en åndelig konsentrasjon langt utenfor det vanlige, en søken etter en nærhet til Gud som gjør at vi bare bli sittende og måpe.

Men det uttrykkelige formålet med denne ekskursjonen ut i ødemarken var en prøve (Matt 4,1; cf. Luk 4,2), og fristeren var der og benyttet seg av anledningen. Han benyttet seg av frelserens utsultede tilstand og gjorde sitt ytterste for å skille Jesus fra sin Far og få ham til å miste sitt grep om Guds hånd så han ikke skulle vandre så nært Gud.

Hvordan viser Jesu svar i disse tekstene hvor nært han vandret med Gud? Hva kan vi lære av dette som vi kan anvende i vårt eget liv?

Skal vi forstå det som her skjer, må vi ha i mente Jesu unike status i hele frelsesplanen. Han var Guds ulastelige Sønn. Han kom til verden i menneskers skikkelse og måtte leve hevet over syndens sfære, ikke bare én dag, men hele tiden han var hos oss. Han skulle kjempe slik vi kjemper, bli fristet slik vi blir fristet, men likevel være plettfri. Man kan sammenligne det med å leve i trettitre år med sin datamaskin, skrive artikler, gjøre lekser, besvare brev og aldri gjøre en eneste feil, aldri måtte bruke slettefunksjonen, eller som å ta et kurs i matte eller fysikk og løse alle oppgavene feilfritt, eller spille piano i trettitre år uten en eneste gang å gjøre en feil.

Slik måtte Jesus leve. Han skulle ikke bare være et eksempel på et uegennyttig liv, men dø som Den syndfrie og derved bringe frelse til kloden. Derfor var han så konsentrert om oppgaven, derfor vandret han så nært med Gud. Ingenting kunne tas for gitt, ingenting kunne overlates til tilfeldighetene. Et eneste feiltrinn og spillet ville vært over.

Til ettertanke **Tenk deg hvordan det må ha vært aldri å ha syndet, ikke engang i sine tanker. Det er det rettfærdighet dreier seg om. Tenk på hva du skylder Jesus, han som tilbyr deg det du aldri selv kunne oppnådd.**

TIRSDAG

I hans bønneliv (Luk 6,12)

Jesus levde for bønner. Hans offentlige tjeneste begynte med en lengre tid i bønn og fellesskap med Gud (slik vi så det i går), og evangeliet vitner om at han vendte tilbake fra opplevelsen med levende kraft (se Luk 4,14). Det ville ikke ha vært naturlig for ham å gå et øyeblikk uten å løfte sjelen til Gud, uten å oppleve denne levende forbindelsen mellom seg selv og Gud. Og vi oppdager at enda han levde i stadig fellesskap med Far, tok han seg tid til spesiell bønn før hver eneste større hendelse eller vendepunkt.

Hvordan avslører tekstene nedenfor hvor avhengig Jesus var av Gud for veiledning, retning og styrke i tider med stress, fare og store avgjørelser? Merk deg hvilken begivenhet det dreier seg om i hvert enkelt tilfelle:

Matt 14,23 (se også vers 24-33) _____

Luk 6,12 (se også vers 13-16) _____

Joh 17 (se også 18,1-3) _____

Det later til at Mark 1,35 ikke bare skildrer et enkelt tilfelle, men snarere et mønster, når det står at Jesus stod opp “tidlig neste morgen, mens det ennå var mørkt” og gikk ut til “et øde sted” og ba der. (*Mark 1,35*). Han begynte hver dag hos Gud. Men i tider da behovet var større, økte tempoet. Luk 6,12 forteller oss at Jesus tilbrakte hele natten i bønn på fjellsiden like før han utvalgte de tolv disiplene, tydeligvis fra en større gruppe tilhengere (*se Luk 6,13*). Før hans utrolige vandring på vannet hadde han vært i nært samfunn med sin Far. Og i lidelsesuken, da han stod overfor korset, ba han en intens forbønn for sine disipler og for dem som skulle bli hans folk inntil verdens ende.

Til ettertanke **Se igjen på Jesu store bønn i Johannes 17. Hvilke elementer av en dypt personlig vandring med Gud finner du der? Hvilke begivenheter er det som får deg til å gå ned på kne? Hvordan har du opplevd bønnens makt til å holde deg oppe? Hvordan kan du forbedre ditt bønneliv?**

ONSDAG

Intensitet i misjon (*Joh 4,34*)

For den amerikanske dikteren Robert Frost var skogen “yndig, mørk og dyp. ... Men jeg har løfter å holde og mil å gå før jeg sover.”

Jesus levde i stadig bevissthet om mørket i skogen som omgav

ham, alltid dypt, men aldri yndig. Som dikteren var han seg alltid bevisst at han hadde langt å gå før han fikk sove, så mye å gjøre på så kort tid. Han sa: "Så lenge det er dag, må vi gjøre hans gjerninger som har sendt meg. Det kommer en natt da ingen kan arbeide" (*Joh 9,4*). Vi opplever hans intense misjon i møtet med den samaritanske kvinnen. Plutselig, i møtet med denne sjelen som trengte hans hjelp, glemmer han både sult og tørst og er fullstendig oppslukt av oppgaven.

Og kvinnen, som lar seg rive med av møtets oppstemthet, lar krukken stå og skynder seg til byen og forteller om det mest konsentrerte menneske hun har noen gang truffet. Disiplene vender tilbake og finner Jesus i taus ettertanke der han sitter og ber om at dette nye møtet må bære frukt.

Hva sa Jesus da de tilbød ham mat? (*Joh 4,32-34*). Hvordan skal vi forstå dette? Hva er budskapet til oss?

Hva sier disse tekstene om hvor intenst Jesus gikk opp i sin misjon? *Joh 9,1-12.35-39; 12,27-36*.

Det Jesus sier i det siste skriftstedet er fullpakket med mening. Det ble sagt etter at visse tilreisende grekere hadde bedt om å få treffe ham (*Joh 12,20-22*), en henvendelse som gav ham muligheten til personlig å nå ut med budskapet om riket, utenfor sitt hjemlige Palestina og helt til verdens fjerneste hjørner. Men han visste også at om han gjorde det, ville det være stikk i strid med den viktigste delen av hans misjon, som var å gi sitt liv som en løsepenge for folkeslagene. Derfor følger han opp med de mektige ordene om et hvetekorn som faller i jorden (*vers 24*), et symbol, ikke bare på hans eget offer, men på prinsippet om at alle de som følger ham må være helt og fullt overgitt til Guds vilje, koste hva det koste vil.

Til ettertanke Hvordan har du opplevd at det koster å følge Jesus? Hvorfor er prisen lav nok, uansett hvor høy den viser seg å bli?

TORSDAG**Vår egen vandring med Gud (1 Joh 2,6)**

Les teksten ovenfor med ettertanke. Hvilket prinsipp til etterlevelse finner vi der? Hvordan kan denne teksten bli en realitet i vårt liv enda vi innser at vi ikke kan gjøre alt det som Jesus gjorde (slik vi har sett i tidligere studier)? I hvilken forstand skal vi vandre slik Jesus vandret?

Tanken om å vandre med Gud stammer fra utgamle tider. Den første klare hentydningen i Bibelen finner vi kanskje i 1. Mosebok 5,22.24. I vers 24 står det: "Enok vandret med Gud. Så ble han borte; for Gud tok ham til seg." Det hebraiske ordet for *vandret* står i en form som viser at det var en sammenhengende, stadig vandring, noe som skjedde hele tiden. Enok hadde fast følge med sin Gud.

Som kristne kan du gjøre det samme. Men andre ting kommer så lett i veien for denne vandringen.

Hva er det som så lett kan hindre din vandring med Gud der du bor, i din kultur? For mye fritid? For mange atspredelser? For mye å gjøre? For mye arbeid bare for å overleve? Finn ut hva problemet er hos deg og hva du i praksis kan gjøre for å hindre at dette skal skade deg åndelig.

Til ettertanke Les det Jesus sa i Matteus 13,22. Hva sier han der som på mange måter er kjernen i det vi snakker om i dag? Så det er klart at ikke noe av dette er en gyldig grunn til å bli borte på veien, for Herren har allerede forutsett det. Da er det viktig at vi, så godt det er mulig med våre Gud-gitte evner, foretar våre daglige valg så vår vandring med Herren fortsatt kan være intens og stø. Hvorfor skal vi gi fristeren noe å gripe fatt i så han kan få oss bort fra Jesus?

FREDAG

Videre studium

“Det ville være godt for oss å bruke en time hver dag til å meditere over Kristi liv. I tankelivet burde vi gjenopplive hans liv steg for steg, og i fantasien holde fast ved hver begivenhet, særlig de avsluttende scener. Når vi tenker på hans store offer for oss, vil vi få en mer stabil tillit til ham, vår kjærlighet vil oppleves, og vi vil bli mer gjennomtrengt av hans Ånd. – *Alfa og Omega*, bind 5, side 63 (DA:408)

“Satan gjorde alt for å hindre Jesus i å utvikle en fullkommen barndom, en feilfri manndom, et hellig virke og et ulastelig offer. Men han tapte kampen. Han klarte ikke å forlede sjelen til synd. Han klarte ikke å ta motet fra ham eller få ham til å oppgi det verk han var kommet for å utføre. Fra ørkenen til korset hamret Satans vrede mot ham, men jo villere den ble, desto fastere klynget Guds Sønn seg til sin Fars hånd og fortsatte vandringen på sin blodstenkte sti”. – *The SDA Bible Commentary*, bind 5, side 1130.

Spørsmål til drøftelse

1. Den motvillige rosen Jesus gis i Matteus 22,15.16 omtaler ham som en som bar preg av integritet og sannhet og ikke lot seg vippe av pinnen av folks posisjon og makt. Hva ville de sagt om deg? Ville du kunne få et sånt skussmål? Og hva med den lokale menigheten? Er den like ivrig etter å hjelpe dem i samfunnets lavere skikt som den er etter å gjøre inntrykk på dem som sitter bedre i det? Hva sier svaret deg om et eventuelt behov for å foreta endringer?

2. Snakk sammen om det dere skrev i torsdagens avsnitt om det som kan hindre deres vandring med Gud. Se hva andre i gruppen har skrevet. Hva er likt? Hva er forskjellig? Og viktigst av alt: Kan dere hjelpe hverandre å overvinne disse problemene? Hvordan kan dere i praksis hjelpe hverandre?

3. I Matteusevangeliet sies det ofte at Jesus oppholdt seg på fjellet og underviste på fjellsidene. Til slutt blir han forklaret på et fjell (*Matt 17, 1-9*). Denne forbindelsen med høyder skal kanskje understreke Jesu daglige kontakt med virkelighetens høyere sfærer. Hvordan kan vi som en menighet samarbeide så vi, i en viss forstand, når de høyere sfærer, mens vi samtidig er intenst opptatt nede i dalen?